

UZASADNIENIE

Przedstawiany projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji ma na celu implementację dyrektywy 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) w zakresie dotyczącym audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Termin implementacji tej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 19 grudnia 2009 r.

Powyższa dyrektywa została zastąpiona wersją ujednoliconą – dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych), która uporządkowała numerację artykułów.

Większość przepisów dyrektywy audiowizualnej, dotyczących tradycyjnego nadawania linearnego, została już implementowana do krajowego porządku prawnego za pomocą ustawy z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw. Nowelizacja ta w dużej mierze dokonała już odpowiednich dostosowań pojęć i konstrukcji ustawy o radiofonii i telewizji. Obecny projekt nowelizacji kontynuuje podejście, zgodnie z którym najlepszą drogą implementacji jest włączenie regulacji audiowizualnych usług medialnych na żądanie do ogólnej regulacji działalności polegającej na dostarczaniu audycji radiowych i telewizyjnych, która zawarta jest w ustawie o radiofonii i telewizji.

Projektowana nowelizacja ustawy określa zasady i warunki dotyczące wykonywania działalności gospodarczej w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych na żądanie. W szczególności nowelizacja ustanawia zasady dotyczące stosowania do audiowizualnych usług medialnych na żądanie niektórych przepisów dotychczas obejmujących jedynie nadawanie programów telewizyjnych, ustanawiając w ten sposób

pewien zakres podstawowej regulacji wspólny dla wszystkich usług audiowizualnych – linearnych i nielinearnych.

Projektowana nowelizacja opiera się na koncepcji wdrożenia postanowień dyrektywy w możliwie wąskim zakresie i w sposób nienakładający na podmioty krajowe zbędnych obciążeń administracyjnych. Jest to szczególnie istotne w świetle konieczności zapewnienia polskim przedsiębiorcom, pragnącym rozwijać nowatorskie usługi, możliwie nie gorszej pozycji konkurencyjnej na rynku w stosunku do podmiotów z innych krajów UE. Należy przy tym pamiętać, że usługi świadczone poprzez Internet mogą być bez przeszkód przesyłane przez granicę państwa, a nadmierna regulacja krajowa może spowodować przeniesienie siedzib usługodawców poza granice Rzeczypospolitej Polskiej. Projektowane przepisy jednocześnie jednak zapewniają skuteczność wprowadzanych regulacji i możliwość ich egzekucji, co jest warunkiem prawidłowej implementacji dyrektyw UE.

W obecnym kształcie projekt nie przewiduje konieczności rejestracji podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie w jakiegokolwiek formie oraz jedynie minimalne obowiązki informacyjne obciążające dostawców w zakresie stosowania zabezpieczeń chroniących małoletnich oraz promowania audycji europejskich. Przepisy projektowanej nowelizacji umożliwiają swobodne podejmowanie i prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie dostarczania audiowizualnych usług medialnych na żądanie bez konieczności dopełniania dodatkowych formalności. Dostarczane w ramach tych usług audycje muszą jednak spełniać wymogi ustawy, dotyczące m. in. zakazu propagowania nienawiści, szeregu zakazów i wymogów dotyczących przekazów handlowych (reklamy, sponsorowania, telesprzedaży, lokowania produktów), ochrony małoletnich przed potencjalnie szkodliwymi treściami czy też promowania audycji europejskich. Nad realizacją tych wymogów czuwać ma Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, który otrzymuje uprawnienie do wydawania decyzji administracyjnych w przypadku naruszenia przepisów ustawy przez podmiot dostarczający usługę lub osobę nim kierującą. Projektowane rozwiązanie jest dwuetapowe – w pierwszej kolejności Przewodniczący Krajowej Rady wzywa do usunięcia naruszenia lub żąda spełnienia obowiązku informacyjnego, a dopiero niezastosowanie się do wezwania czy żądania pozwala nałożyć na dostawcę karę pieniężną.

Niezwykle istotnym przepisem jest definicja audiowizualnych usług medialnych na żądanie, która została sformułowana w taki sposób, aby nie zostały nią objęte takie czynności jak incydentalne udostępnianie materiałów audiowizualnych (np. filmów promocyjnych czy instruktażowych), czy też prezentowanie treści audiowizualnych przez osoby prywatne. Proponowane przepisy nie powinny budzić wątpliwości i obejmują swym zakresem jedynie podmioty zawodowo świadczące usługi polegające na publicznym udostępnianiu audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

Projekt uwzględnia także postulaty dyrektywy dotyczące wspierania przez państwo powstawania i stosowania kodeksów dobrych praktyk wśród dostawców usług medialnych. W szczególności powinno dotyczyć to kodeksów zmierzających do zapewnienia coraz lepszej dostępności usług dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku lub słuchu oraz stosowania zabezpieczeń chroniących małoletnich przed dostępem do szkodliwych dla nich treści. W tym ostatnim zakresie należy zwrócić uwagę na fakultatywną delegację dla Krajowej Rady, która może wydać rozporządzenie określające warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać takie zabezpieczenia. Intencją projektu jest, aby rozporządzenie takie zostało wydane jedynie w przypadku niewystarczającej samoregulacji ze strony dostawców. Jeżeli zostaną stworzone kodeksy dobrych praktyk i będą one zasadniczo przestrzegane, to KRRiT nie powinna w tym zakresie podejmować interwencji.

Jak wspomniano na wstępie koncepcja polegająca na umieszczeniu projektowanych przepisów w osobnym rozdziale ustawy o radiofonii i telewizji wydaje się rozwiązaniem najkorzystniejszym, szczególnie w świetle dostosowania ustawy do tego celu dzięki zmianom wprowadzonym nowelizacją z 2011 r. Poza niewielkimi zmianami w zakresie definicji, dodanym rozdziałem 6a i przepisom o odpowiedzialności w rozdziale 8, struktura i treść ustawy nie ulegałyby zasadniczym modyfikacjom. Taka struktura zmian pozwala na zachowanie ciągłości regulacji i łatwości korzystania z regulacji przez adresatów norm. Przyjęty sposób implementacji w pełni realizuje wymogi rozdziału III dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych.

Proponowana nowelizacja dokonuje pełnej implementacji obligatoryjnych przepisów dyrektywy audiowizualnej, nie wykraczając jednak zasadniczo poza minimalny zakres wymagany do zapewnienia jej efektywnego wdrożenia i nie obciążając krajowych przedsiębiorców nadmiernie uciążliwymi obowiązkami, których nie wymaga

prawidłowa i skuteczna implementacja dyrektywy, co odpowiada postulatowi zgłaszanym przez partnerów społecznych.

Koncepcje implementacji dyrektywy audiowizualnej w innych państwach członkowskich UE:

1. Zjednoczone Królestwo (UK)

Po przeprowadzeniu szerokich konsultacji wybrano charakterystyczny dla UK koregulacyjny model regulacji usług medialnych na żądanie. Podlegają mu usługi udostępniania usług quasi-telewizyjnych (TV-like). Do koregulacji wyznaczone zostały przez Ofcom (regulator rynku telekomunikacyjnego) organizacje branżowe (prywatne) Association of TV on Demand (ATVOD) w zakresie treści redakcyjnych oraz Advertising Standards Association (ASA) w zakresie wymogów związanych z przekazami handlowymi. Rozpoczęcie działalności w zakresie usług medialnych na żądanie wymaga zgłoszenia do ATVOD oraz wniesienia stosownej opłaty, a udostępniane audycje muszą być przechowywane przez 42 dni od daty udostępnienia. Naruszanie obowiązków wynikających z przepisów zagrożone jest karą grzywny, postępowania karnego lub zakazu udostępniania audycji. W stosunku do udziału audycji europejskich powtórzone jest sformułowanie dyrektywy.

2. Republika Federalna Niemiec

Rozpoczęcie świadczenia audiowizualnych usług medialnych na żądanie nie wymaga spełnienia żadnych wymogów rejestracyjnych czy koncesyjnych. W stosunku do ochrony małoletnich (obowiązek oznaczania treści niebezpiecznych) i promowania audycji europejskich obowiązki określone są bardzo ogólnie i brak jest przewidzianych sankcji. Możliwe jest jednak wymierzenie kary pieniężnej za naruszenie innych obowiązków wynikających z dyrektywy (np. informacyjnych). Odpowiedzialne za stosowanie przepisów są Landesmedienanstalten (urzędy ds. mediów w poszczególnych landach), gdyż sektor ten jest przedmiotem porozumienia pomiędzy landami. Przepisy przewidują przekazywanie pewnych kwot na produkcję audycji niemieckich.

3. Dania

Brak obowiązku uprzedniej rejestracji. W stosunku do treści stanowiących poważne zagrożenie dla rozwoju małoletnich możliwe jest ich dostarczanie jedynie w taki sposób, aby małoletni nie mieli do nich dostępu – przepisy podają jednak tylko przykładowo odpowiednie oznaczenie audycji. Obowiązek promowania audycji europejskich jest określony jedynie bardzo ogólnie, bez podania kwot czy konkretnych działań. Dostawcy usług zobowiązani są składać informacje o wykonaniu obowiązków na żądanie regulatora, który za naruszenie prawa może nakazać zaprzestania świadczenia usługi. Za naruszenie zakazu grozi grzywna.

4. Francja

Brak obowiązku rejestracji usługi. Nad przestrzeganiem przepisów czuwa Naczelna Rada Audiowizualna (CSA – państwowy regulator), która może nakładać kary finansowe. Jako jeden z niewielu krajów UE przewiduje kwotowe wymogi odnośnie do udziału produkcji europejskich, jak też transfery finansowe z opłat na rzecz produkcji dzieł europejskich. W tym zakresie Francja wyróżnia się i jej przepisy przewidują zdecydowanie bardziej rozbudowaną regulację niż pozostałe państwa UE. Szczegółowe warunki klasyfikowania i zabezpieczania usług szkodliwych dla małoletnich określa decyzja (deliberation) Rady. Rozwiązania francuskie charakteryzują się także prowadzeniem aktywnego monitoringu rynku przez CSA, co występuje jedynie jeszcze we wspólnocie flamandzkiej w Belgii. Ogólnie, poza brakiem obowiązku rejestracyjnego, rozwiązania francuskie uważane są za restrykcyjne.

5. Włochy

Formalnie podjęcie działalności w zakresie usług na żądanie wymaga uzyskania zezwolenia, ale faktycznie jest ono udzielane automatycznie i od ręki. Treści zagrażające rozwojowi małoletnich dostępne są pod warunkiem zastosowania konkretnego selektywnego systemu kontroli dostępu, a materiały są klasyfikowane zgodnie z oficjalnymi wytycznymi. Szczegóły dotyczące systemu kontroli i klasyfikacji, określane są w aktach delegowanych przez regulatora (AGCOM). Obowiązek określenia szczególnych warunków promowania audycji europejskich także określany jest na mocy przepisów wydawanych przez AGCOM – ustawa zawiera jedynie bardzo ogólny obowiązek („stopniowo i biorąc pod uwagę warunki

rynkowe”). Charakterystyczną cechą rozwiązań włoskich są wyłączenia od stosowania wielu obowiązków dla podmiotów małych.

W większości krajów UE, z wyjątkiem wymienionych powyżej oraz Grecji i Portugalii, istnieje jakaś forma wymogu rejestracji lub zgłoszenia usług na żądanie. Większość państw przyjęła także model implementacji raczej elastycznej, powtarzając ogólne sformułowania zawarte w dyrektywie, rzadziej wprowadzając wiążące kwoty czy wymogi przekraczające minimum określone w przepisach dyrektywy.

Uzasadnienie szczegółowe

Zmiany w rozdziale 1

Art. 1

W związku z objęciem zakresem regulacji także audiowizualnych usług medialnych na żądanie proponuje się modyfikację art. 1 ust. 1a w taki sposób, aby obejmowała ona także te usługi, zapewniając tym spójność projektowanych przepisów, których zasadnicza część dotyczy wszystkich usług medialnych. Konieczność osiągnięcia zbieżności na podstawowym poziomie w zakresie wszystkich rodzajów usług medialnych jest zasadą podkreślaną także w motywach 5, 11 czy 22 dyrektywy audiowizualnej.

Rozszerzenie art. 1 ust. 2 (zasada wolności odbioru) na audiowizualne usługi medialne na żądanie stanowi wdrożenie art. 3 ust. 1 dyrektywy.

Art. 3a

Dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych w art. 4 ust. 7 wprowadza obowiązek wspierania przez państwa członkowskie procesów samoregulacji i współregulacji, co jest także podkreślane w motywie 44. Realizacją tego obowiązku jest nowy art. 3a ust. 2, który nakłada na Krajową Radę obowiązek inicjowania i wspierania powstawania kodeksów dobrych praktyk w zakresie realizacji obowiązków wynikających z ustawy. Odnośnie do audiowizualnych usług medialnych na żądanie kompetencja ta wykonywana będzie we współpracy z ministrem właściwym do spraw informatyzacji. Uzasadnione jest to specyficzną i odmienną od usług linearnych charakterystyką tego typu usług i faktem, że w większości świadczone są one

w systemach teleinformatycznych i podlegają także regulacjom ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

Samoregulacja w tym kontekście powinna być rozumiana zgodnie z ustawą z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206). Art. 2 pkt 5 tej ustawy wprowadza pojęcie kodeksu dobrych praktyk, przez które rozumie się, „zbiór zasad postępowania, a w szczególności norm etycznych i zawodowych, przedsiębiorców, którzy zobowiązali się do ich przestrzegania w odniesieniu do jednej lub większej liczby praktyk rynkowych”, i do tej definicji odwołują się projektowane przepisy.

Zmiany w ust. 1 tego przepisu polegają jedynie na uzupełnieniu przykładowego wyliczenia przedmiotów działań samoregulacyjnych dostawców medialnych o obowiązki nakładane na podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie w art. 47e (ochrona małoletnich) oraz 47g (zwiększanie dostępności dla osób niepełnosprawnych). Oczywiście lista ta nie jest wyczerpująca, a organy państwa powinny wspierać powstawanie dobrych praktyk na wszystkich polach działalności medialnej.

Art. 4 – podstawowe definicje

Definicje podstawowych dla konstrukcji ustawy terminów zawarte są w art. 4. Implementacja przepisów dyrektywy audiowizualnej w zakresie usług na żądanie wymaga wprowadzenia nowych kluczowych definicji, jak również zmiany i uzupełnienia kilku pozostałych. W związku z powyższym w projektowanym art. 4 ustawy dodane zostaną definicje nowych terminów: audiowizualna usługa medialna na żądanie oraz publiczne udostępnianie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie. Modyfikacji ulegają zaś definicje usługi medialnej, audycji, dostawcy usługi medialnej, programu i dostarczania usługi medialnej.

Modyfikacje już istniejących definicji pojęć ustawowych polegają zasadniczo na rozszerzeniu ich zakresu przedmiotowego na audiowizualne usługi medialne na żądanie poprzez dodanie bezpośredniego odniesienia do tych usług w treści definicji. Do takiego prostego rozszerzenia ograniczają się zmiany w definicjach usługi medialnej (art. 4 pkt 1), audycji (art. 4 pkt 2), dostawcy usługi medialnej (art. 4 pkt 4) oraz dostarczania usługi medialnej (art. 4 pkt 9).

Zmiana w definicji programu (art. 4 pkt 6) ma na celu jedynie usunięcie pewnej nieścisłości terminologicznej zawartej w obecnym brzmieniu tego przepisu. Faktycznie bowiem program jest jedynie jedną z możliwych postaci, w której świadczyć można usługę medialną. Nowe brzmienie definicji jest prawidłowe.

Kluczową z punktu widzenia obecnej nowelizacji definicję wprowadza się w postaci nowego art. 4 pkt 6a oraz uzupełniającego go art. 4 pkt 8a, które wspólnie określają audiowizualną usługę medialną na żądanie.

Wprowadzenie w nowym art. 4 pkt 8a definicji pojęcia, obok obecnych już w ustawie pojęć rozpowszechniania i rozprowadzania, publicznego udostępniania audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, określającego sposób dostarczania tych usług, uzasadnione jest rozszerzeniem zakresu regulacji na te usługi i związaną z tym koniecznością zdefiniowania nowego sposobu dostarczania audycji. Treść definicji uzupełnia także definicję audiowizualnej usługi medialnej na żądanie o kluczowe przesłanki, takie jak publiczny (masowy) charakter i dostępność jedynie na żądanie, w czasie wybranym przez użytkownika. W zakresie definiowanego terminu znajdują się wszelkie formy udostępniania audycji, bez względu na techniczny sposób ich realizacji. W szczególności nie jest istotne, czy użytkownik zapoznaje się z daną audycją w chwili wysłania żądania, czy jest ona przesyłana na urządzenie użytkownika w celu jej odtworzenia w innym czasie. W celu uznania, że działalność danego podmiotu jest publicznym udostępnianiem audycji w rozumieniu ustawy wystarczające jest, aby usługa ta umożliwiała odbiór audycji przez użytkowników i nie ma na to wpływu sam fakt i sposób korzystania z tych usług przez użytkowników.

Proponowana treść ww. definicji jest zgodna z treścią dyrektywy, a także specyfiką udostępniania audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Dookreślenie udostępniania przymiotnikiem „publiczne” jest celowe także z uwagi na liczne występowanie samego terminu „udostępnianie” w przepisach ustawy.

Zgodnie z przedstawionym brzmieniem definicje te, czytane razem, przewidują następujące przesłanki uznania danej działalności za audiowizualną usługę medialną na żądanie i tym samym objęcia jej regulacją przewidzianą w ustawie:

- 1) usługa medialna – przez co należy rozumieć, zgodnie z definicją zawartą w art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, działalność wykonywaną

zwykle za wynagrodzeniem i na własny rachunek, spełniającą jednocześnie przesłanki wyrażone w art. 4 pkt 1 ustawy;

- 2) świadczenie danej usługi w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej;
- 3) prowadzona działalność gospodarcza musi polegać na publicznym udostępnianiu audycji – dostarczanie treści musi być wobec tego zasadniczym przedmiotem działalności, przynoszącym bezpośrednio dochód, a nie jedynie działaniem incydentalnym czy pomocniczym, choć dokonywanym w ramach działalności gospodarczej;
- 4) udostępniane audycje muszą być dostępne na żądanie, a więc w czasie wybranym przez użytkownika, a nie narzuconym przez usługodawcę i inicjowane indywidualnie przez usługobiorcę;
- 5) audycje udostępniane muszą być publicznie, czyli być skierowane do nieokreślonego, masowego odbiorcy, co wyklucza wszelkie przekazy skierowane do oznaczonych adresatów;
- 6) katalog dostępnych audycji musi być ustalony przez podmiot świadczący usługę – wykluczone są wobec tego wszelkie platformy wymiany czy udostępniania treści audiowizualnych przez użytkowników;

Aby dana usługa została uznana za audiowizualną usługę medialną na żądanie w rozumieniu ustawy wszystkie powyższe przesłanki muszą zostać spełnione kumulatywnie.

Zaproponowany kształt definicji wydaje się w pełni czynić zadość postulatowi zgłaszanemu przez interesariuszy w toku dotychczasowej debaty. W szczególności wydaje się wykluczone, aby zakresem stosowania ustawy zostały objęte formy dostarczania treści audiowizualnych poza prowadzoną działalnością gospodarczą, w ramach przedsięwzięć niekomercyjnych i niestanowiących konkurencji dla rozpowszechniania telewizyjnego, a więc działalności inne niż profesjonalne udostępnianie audycji audiowizualnych. Definicja ta bezpośrednio nawiązuje do przepisów dyrektywy i w szczególności zgodna jest z wytycznymi zawartymi w motywach 21 – 28.

Przedstawiony zestaw pojęć i definicji zapewnia siatkę pojęciową umożliwiającą rozszerzenie zakresu ustawy na audiowizualne usługi medialne na żądanie i stosowanie regulacji ustawy do takich usług.

Zmiany dotyczące Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Art. 6

Objęcie zakresem regulacji ustawy o radiofonii i telewizji audiowizualnych usług medialnych na żądanie oznacza, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji musi zostać wyposażona w kompetencje pozwalające jej na wypełnianie powierzonych jej zadań także w odniesieniu do tych usług, co przewiduje proponowane dodanie art. 6 ust. 2 pkt 5a oraz modyfikacja brzmienia ust. 2 pkt 5. Prowadzenie działalności monitorującej jest podstawowym narzędziem temu służącym, pozwala bowiem skutecznie sprawować funkcje kontrolne przewidziane w projektowanym art. 53c. Norma kompetencyjna zawarta w pkt 5a pozwala KRRiT prowadzić aktywne działania zmierzające do ustalenia kręgu podmiotów zobowiązanych do stosowania przepisów ustawy, a następnie do zebrania informacji o świadczonych usługach tak, aby można było określić ich zgodność z przepisami ustawy. Działania monitorujące Krajowej Rady mogą być prowadzone różnymi metodami, w tym poprzez zautomatyzowane procesy informatyczne. Uprawnienia Krajowej Rady do sprawowania kontroli nad dostawcami usług medialnych na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 4 obejmować będą oczywiście także podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie. Rozszerzenie przepisu pkt 5 także na usługi medialne na żądanie pozwoli prawidłowo analizować sygnały pochodzące z tego dynamicznie rozwijającego się rynku w celu dostosowania polityki i bieżących działań KRRiT do zmieniających się warunków, jak też prowadzić bardzo potrzebną działalność naukową i edukacyjną w zakresie usług na żądanie.

Analogicznie wydaje się celowe przyznanie Krajowej Radzie kompetencji do opiniowania aktów prawnych dotyczących wszelkich przejawów działalności medialnej jako organowi posiadającemu największą wiedzę i doświadczenie w tym zakresie. Podobnie jak w przypadku powyższym zmiana polegałaby na prostej zmianie terminu „radiofonia i telewizja” na „usługi medialne”.

Podobna zmiana proponowana jest w pkt 12, który ulega skróceniu i uproszczeniu przy jednoczesnym dodaniu kompetencji do inicjowania powstawania aktów samo-

i współregulacyjnych, co podkreśla aktywną rolę, którą KRRiT powinna spełniać w tym zakresie zgodnie z art. 3a ust. 2.

Proponowane zmiany dobrze wpisują się w ogólną koncepcję i ducha zmian w ustawie, szczególnie w perspektywie postępującej konwergencji mediów oraz wyposażają Krajową Radę w szereg uprawnień, dzięki którym zapewnione zostanie skuteczne egzekwowanie obowiązków wynikających z ustawy.

Nowe regulacje – rozdział 6a. Audiowizualne usługi medialne na żądanie

Przeważająca część przepisów dotyczących audiowizualnych usług medialnych na żądanie skoncentrowana została w projektowanym nowym rozdziale 6a. Jest to podyktowane koncepcją, znajdującą wyraz także w dyrektywie audiowizualnej, że usługi te wykazują zasadniczą odrębność od rozpowszechniania telewizyjnego i nie powinny podlegać regulacji w takim samym stopniu. Zgodnie z motywem 58 dyrektywy audiowizualnej usługi medialne na żądanie różnią się od przekazu telewizyjnego możliwościami wyboru i kontroli, jakie dają użytkownikowi oraz wpływem, jaki wywierają na społeczeństwo. Uzasadnione jest więc objęcie ich węższym zakresem regulacji. Założenie to będzie zrealizowane poprzez stosowanie do tych usług tylko podstawowych standardów (tzw. basic tier) wymaganych od programów, zawartych w rozdziale 6a, oraz poprzez szereg odesłań zawartych w projektowanym art. 47k ustawy.

Należy także mieć na uwadze, że sektor ten podlega gwałtownym przemianom, spowodowanym m.in. szybkim postępem technologicznym.

Projektowane artykuły 47e i 47f implementują jedyne dwa artykuły rozdziału IV dyrektywy audiowizualnej, które zawierają przepisy mające zastosowanie wyłącznie do audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Pozostałe wymagane przepisy, zawarte w rozdziale III dyrektywy (przepisy mające zastosowanie do wszystkich audiowizualnych usług medialnych), implementowane są albo przez przyjęcie odpowiedniego odrębnego przepisu dotyczącego usług na żądanie, albo poprzez odesłania do przepisów ustawy, które nadają się do zastosowania wprost do usług na żądanie.

Art. 47a

Przepis ten stanowi odniesienie normy, która w art. 13 ustawy dotyczy nadawców, do podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie. Zawarte są w nim podstawowe zasady regulujące status prawny dostawcy medialnego – samodzielności redakcyjnej i związanej z nią odpowiedzialności za treść audycji, które są zamieszczane katalogu. Jednocześnie powtórzone jest za art. 13 zastrzeżenie, że jest to autonomiczna forma odpowiedzialności, a inne osoby ponoszą odpowiedzialność za treść audycji lub innych przekazów w sposób niezależny.

Art. 47b

Zasada nieingerencji organów państwa w treści przekazywane przez dostawców usług medialnych uzyskuje pełne potwierdzenie także na gruncie audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

Art. 47c

Artykuł ten jest dostosowaniem treści art. 14a do specyfiki usług na żądanie, zawierając zasadniczo te same normy. Nakazuje zapewnienie użytkownikom usług łatwego i ciągłego dostępu do danych usługodawcy, jednoznacznie go identyfikujących i umożliwiających z nim kontakt. Istotna z punktu widzenia skuteczności egzekwowania przepisów ustawy jest konieczność wskazania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jako organu regulującego działalność danego podmiotu. W zamyśle ma to ułatwiać niezadowolonym użytkownikom składanie skarg na działalność potencjalnie naruszającą przepisy ustawy. Pewnej modyfikacji w stosunku do art. 14a ust. 3 uległa jedynie delegacja dla Krajowej Rady, przede wszystkim poprzez ograniczenie możliwości rozszerzenia zakresu informacji, co do publikowania których można zobowiązać dostawców usług na żądanie w drodze rozporządzenia.

Art. 47d

Do tego artykułu przeniesiono zasady, określone w stosunku do usług linearnych w art. 17 ust. 3 i art. 17a ust. 4, które nie mogły, z racji brzmienia tych przepisów, być stosowane bezpośrednio do usług medialnych na żądanie. Treść normatywna art. 47d jest jednak tożsama z wymienionymi przepisami i ma za zadanie chronić podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie, a w konsekwencji użytkowników tych usług, przed niedozwolonym naciskiem podmiotów sponsorujących

audycje czy też lokujących swoje produkty w audycjach. Naciski takie mogą bowiem mieć niepożądane skutki w postaci zaburzenia treści i układu usługi na korzyść podmiotów silniejszych ekonomicznie, ze szkodą dla interesu ogólnego.

Art. 47e

Stanowi bezpośrednią implementację art. 12 ust. 1 dyrektywy i nakazuje podmiotom dostarczającym audiowizualne usługi medialne na żądanie, które w ramach swojego katalogu udostępniają audycje lub inne przekazy, które zagrażają fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, zastosowanie środków mających na celu zapewnienie, że w normalnych okolicznościach małoletni nie będą narażeni na odbiór takich audycji. Należy w tym miejscu podkreślić fakt odwołania w tym przepisie do art. 18 ust. 4. Oznacza to, że zakresem projektowanej regulacji objęte są jedynie te audycje, których rozpowszechnianie przez nadawców jest całkowicie zabronione z powodu szczególnie drastycznej treści. Nie będą wobec tego nią objęte wszystkie audycje przeznaczone dla widzów dorosłych, w szczególności te, które w telewizji dopuszczalne są jedynie w wyznaczonych godzinach zgodnie z art. 18 ust. 5 ustawy.

W celu określenia sposobu realizacji tego ogólnie określonego obowiązku, projekt przewiduje w ust. 3 przyznanie ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji fakultatywnej delegacji do wydania rozporządzenia, w którym określone byłyby warunki techniczne, którym odpowiadać muszą stosowane przez dostawców zabezpieczenia techniczne lub inne środki. Celem przyjęcia takiego rozwiązania jest zachęcenie podmiotów dostarczających usługi na żądanie do podjęcia wysiłków zmierzających do przyjęcia i stosowania kodeksów dobrych praktyk w tym zakresie, co przewiduje projektowany art. 3a ust. 1. Dopiero niezadowalające wyniki samoregulacji mogą doprowadzić do sytuacji, w której minister właściwy do spraw informatyzacji skorzysta ze swojej kompetencji i określi stosowne standardy.

Przyjęta forma regulacji podyktowana jest z jednej strony wielością możliwych rozwiązań, a z drugiej strony brakiem rozwiązań jednoznacznie skutecznych. Należy mieć także na uwadze szybko zmieniające się warunki techniczne świadczenia usług, które dziś przyjęte rozwiązania mogą w bardzo szybkim tempie uczynić przestarzałymi lub dysfunkcyjnymi. Pozostawienie dostawcom możliwości elastycznego dostosowania praktyki do zmieniających się warunków i przyjęcia stosowanych kodeksów dobrych praktyk wydaje się być w takiej sytuacji najwłaściwsze, przy jednoczesnym

umożliwieniu organom państwa interwencji w przypadku niezadowolających efektów metody samoregulacyjnej.

W ust. 2 przewidziany jest obowiązek odpowiedniego oznaczania treści potencjalnie szkodliwych dla małoletnich. Jest to rozwiązanie analogiczne do stosowanego do audycji rozpowszechnianych w ramach programów telewizyjnych (art. 18 ust. 5 – 5b ustawy). Dzięki temu, że większość programów obecnie dostępnych w ramach usług na żądanie oryginalnie została wyprodukowana i rozpowszechniona jako audycje telewizyjne, w zasadzie odpowiadają one już wymogom ustawy oraz zostały uprzednio sklasyfikowane. Spełnienie obowiązków nałożonych na mocy art. 47e ust. 2 nie powinno wobec tego nastroczać dostawcom większych trudności. Zgodnie z ust. 4 oznaczenia audycji udostępnianych na żądanie powinny odpowiadać wymogom, określonym w rozporządzeniu Krajowej Rady. Wymogi te z kolei powinny zasadniczo odpowiadać obecnym wymogom przewidzianym dla audycji telewizyjnych, z uwzględnieniem odmiennej specyfiki usług na żądanie.

Delegacja do wydania aktu wykonawczego, przewidziana w art. 47e ust. 3, będzie wykonywana przez ministra właściwego do spraw informatyzacji. Podobnie jak w przypadku art. 3a ust. 2 podyktowane jest to zasadniczą odmiennością audiowizualnych usług na żądanie, świadczonych zasadniczo w systemach teleinformatycznych, w tym przez Internet, od tradycyjnych form nadawania. Działanie ministra właściwego ds. informatyzacji w tym zakresie ma na celu uwzględnienie zarówno aktualnego stanu techniki, jak i względów dotyczących rozwoju społeczeństwa informacyjnego.

Art. 47f

Przepis ten nakłada na dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie obowiązek, przewidziany w art. 13 ust. 1 dyrektywy, promowania produkcji oraz dostępu do audycji europejskich. Sam przepis dyrektywy uzależnia realizację tego obowiązku od możliwości oraz pozwala na jego realizację w stosowny sposób, ograniczając się do przykładowego wskazania sposobów, w jaki może on być realizowany – przez udział finansowy w produkcji lub zakupie praw do utworów lub udostępnianiu czy eksponowaniu ich w ramach udostępnianych usług.

Proponowane brzmienie przepisu realizuje cel wskazany w dyrektywie, ustanawiając wiążące dla dostawców obowiązki, jednocześnie zachowując odpowiednią

elastyczność. W ust. 1 wprowadzony jest ogólny obowiązek promowania produkcji europejskich wraz z przykładowym wskazaniem, że może on być realizowany przez odpowiednie oznaczanie audycji i opcje wyszukiwania, czy też umieszczanie informacji i materiałów promujących produkcję europejską. Ustęp 2 zawiera wiążącą normę, nakazującą podmiotom dostarczającym audiowizualne usługi medialne na żądanie przeznaczać minimum 10% zawartości katalogu na produkcje europejskie. Zgodnie z przedstawionymi opiniami implementacja nienakładająca żadnych konkretnych obowiązków na dostawców mogłaby zostać zakwestionowana przez Komisję Europejską. Mając na uwadze fakt, że w chwili obecnej udział produkcji europejskich w katalogach usług na żądanie jest znacznie wyższy niż 10%, spełnienie tego wymogu nie powinno nastęrczać żadnych trudności. Należy przy tym wskazać że artykuł 47f przewiduje w ust. 4 wyjątek od tego wymogu dla podmiotów, których katalogi nie zawierają w ogóle dzieł europejskich. Ma to na celu uwzględnienie specyfiki Internetu gdzie możliwe jest istnienie wielu wyspecjalizowanych usług, których profile mogą niekiedy wykluczać włączenie do katalogu audycji europejskich.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że brak realizacji obowiązku określonego w ust. 1 i 2 może pociągnąć za sobą nałożenie na dany podmiot kary przez Przewodniczącego Krajowej Rady.

Przepis ust. 3 precyzuje sposób obliczenia udziału audycji europejskich w katalogu, co pozwoli uniknąć niejasności i sprzecznych interpretacji tego przepisu.

Art. 47g

Wyrazem idei wspierania samoregulacji i współregulacji jest artykuł 7 dyrektywy, który nie wyznacza żadnych skonkretyzowanych obowiązków dla dostawców usług, a jedynie nakazuje państwow zachęcać dostawców do stopniowego zwiększania dostępności ich usług dla osób z upośledzeniem wzroku i słuchu. Projektowany art. 47g realizuje założenia tej koncepcji, zawierając ogólny dezyderat dążenia do celu, którym jest zwiększanie dostępności usług dla osób niepełnosprawnych. Należy ten dezyderat odczytywać poprzez pryzmat art. 3a ustawy i zawartej w nim zachęcie do tworzenia w tym przedmiocie kodeksów dobrych praktyk. Projektowany przepis nie ma więc charakteru nakładającego ściśle określone obowiązki, ale jasno, także poprzez wymienienie sposobów zwiększania dostępności, definiuje pożądane kierunki

samoregulacji oraz wprowadza mechanizm wywierający pewien nacisk na poprawę dostępu dla osób niepełnosprawnych.

Art. 47h

Przepis ten zawiera zakaz publicznego udostępniania audycji zawierających treści nawołujące do nienawiści bądź dyskryminujące ze względu na rasę, niepełnosprawność, płeć, wyznanie lub narodowość. Rozwiązanie to, polegające na odrębnym uregulowaniu tych zakazów, mimo że w dyrektywie obowiązek ten określa przepis art. 6, który znajduje się w rozdziale III – Przepisy mające zastosowanie do wszystkich audiowizualnych usług medialnych, podyktowane jest zbyt szerokim zakresem dotychczasowego przepisu implementującego ten artykuł w ustawie (art. 18 ust. 1) i konsekwentnym realizowaniem zasady, że w stosunku do usług nielinearnych wdrożeniu podlega jedynie minimum dyrektywy. Potwierdza to także przyjęta forma listy zamkniętej treści zakazanych, a nie przykładowego wymienienia. Należy tu jednak przyznać, że pewnym wyłomem jest w tym kontekście uzupełnienie listy zakazanych treści o nawołujące do nienawiści ze względu na niepełnosprawność oraz dyskryminujące, czego nie wymaga przepis dyrektywy. Zabieg ten jednak wydaje się uzasadniony, a dla dostawców niewywołujący praktycznie dodatkowych obciążeń, ograniczeń czy obowiązków.

Art. 47i

Przepis ten ustanawia obowiązek przechowywania przez podmioty świadczące usługi audiowizualne na żądanie audycji, które udostępniały publicznie w swoim katalogu, przez 28 dni od dnia zaprzestania ich udostępniania. Przepis ten ma na celu umożliwienie sprawowania przez KRRiT realnej kontroli nad dostawcami i przeciwdziałanie usuwaniu niezgodnych z ustawą audycji w chwili złożenia skargi. Praktyka ta mogłaby uczynić czynności wyjaśniające, podejmowane przez Krajową Radę po powzięciu wiadomości o potencjalnym naruszeniu ustawy, mało efektywnymi. Jednocześnie mając na uwadze stan techniki, a w szczególności ceny powierzchni dyskowych, obowiązek przechowywania przez okres 28 dni pewnej porcji danych cyfrowych nie wydaje się nadmiernie uciążliwy dla usługodawców. Podmiot dostarczający audycję może zostać zobowiązany, w okresie jej publicznego udostępniania oraz 28 dni po jego zakończeniu, do przedstawienia tej audycji na

żądanie Przewodniczącego Krajowej Rady. Żądanie takie wysuwane jest zgodnie z procedurą określoną już w art. 10 ust. 2 ustawy.

Art. 47j

W celu umożliwienia Krajowej Radzie efektywnego sprawowania funkcji kontrolnej oraz prawidłowego wykonywania przez RP obowiązków sprawozdawczych nałożonych przez art. 13 ust. 2 dyrektywy audiowizualnej wprowadza się obowiązek składania corocznych sprawozdań przez podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie. Sprawozdania te, składane do Krajowej Rady, powinny zawierać opis sposobu wykonania przez dany podmiot obowiązków wynikających z art. 47e (ochrona małoletnich) oraz 47f (promocja audycji europejskich). W zakresie obowiązku promocji dzieł europejskich sprawozdanie powinno obejmować w szczególności określenie, jaki udział w katalogu danego podmiotu stanowią dzieła europejskie zarówno jeżeli chodzi o ich ilość, jak i czas trwania w stosunku do czasu trwania wszystkich dzieł w katalogu. Termin na złożenie sprawozdania to 31 marca roku następująco po roku, którego dotyczy sprawozdanie.

Obowiązki nałożone na mocy tego przepisu na podmioty dostarczające usługi nie są nadmiernie uciążliwe, a zakres przekazywanych danych nie powinien budzić wątpliwości i wykraczać poza niezbędne minimum konieczne do stwierdzenia, czy dany podmiot wypełnia nałożone ustawą obowiązki.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na przepis art. 53d, który przewiduje sankcję dla osoby kierującej działalnością danego dostawcy usług medialnych, który nie czyni zadość obowiązkowi nałożonemu na mocy art. 47j. Nie jest to jednak sankcja nadmierna – jest znacznie niższa niż przewidziana w dotychczasowym art. 54 ust. 1 ustawy.

Obok analizy składanych sprawozdań Krajowa Rada będzie prowadziła aktywny monitoring rynku w celu ustalenia, czy wszystkie podmioty świadczące audiowizualne usługi na żądanie wypełniają obowiązki nałożone na mocy ustawy, w tym także obowiązek składania prawidłowych sprawozdań w wyznaczonym terminie. Obok monitorowania sieci, także z użyciem procesów zautomatyzowanych (tzw. robotów internetowych – web crawler), do ustalenia zakresu podmiotów zobowiązanych używane będą także rejestry publiczne, zawierające informacje dotyczące zakresu prowadzonej działalności. Centralna Ewidencja i Informacja Działalności Gospodarczej

udostępnia możliwość wyszukiwania podmiotów ze względu na zgłoszoną działalność (zgodnie z PKD) w trybie online, a w przypadku Krajowego Rejestru Sądowego dane podmiotów prowadzących daną działalność dostępne będą w drodze zapytania skierowanego do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 47k

W przepisie tym zawarty jest szereg odwołań do poszczególnych przepisów ustawy, które implementują w przeważającej mierze przepisy rozdziału III dyrektywy, a które nadają się do bezpośredniego stosowania do audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Dzięki takiemu zabiegowi osiągnięty jest podstawowy cel proponowanej nowelizacji, jakim jest objęcie audiowizualnych usług medialnych na żądanie podstawową regulacją wymaganą przez *acquis* dla wszystkich usług medialnych, przy jednoczesnym zachowaniu spójności i względnej zwięzłości regulacji. Przy zastosowaniu innej techniki prawodawczej konieczne byłoby powtórzenie bardzo obszernych fragmentów dotychczasowej regulacji. Wspomniane przepisy dyrektywy zostały implementowane przepisami, do których odsyła art. 47k, lecz stosowane są obecnie jedynie do usług świadczonych w postaci linearnej.

Odesłanie nakazuje także stosować do audiowizualnych usług medialnych na żądanie przepisy wykonawcze wydane przez KRRiT odnośnie do usług linearnych. Tam, gdzie delegacja ustawowa dotycząca usług linearnych jest zbyt szeroka z powodu mniejszych obowiązków nakładanych na podmioty dostarczające usługi na żądanie, zostały zawarte w przepisie stosowne ograniczenia ich stosowania. Dotyczy to przede wszystkim kwestii związanych z ewidencjami audycji sponsorowanych czy zawierających lokowanie produktu, do których prowadzenia nie są zobowiązywane podmioty dostarczające usługi na żądanie.

Artykuł 47g należy wobec powyższego uznać za implementację, w stosunku do audiowizualnych usług medialnych na żądanie, przepisów art. 9, art. 10 i art. 11 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych.

W tym miejscu należy także wyjaśnić, że przepis przejściowy zawarty w art. 2 ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (ustawy nowelizującej) realizuje wyrażoną w art. 11 ust. 1 dyrektywy zasadę, zgodnie z którą projektowane przepisy dotyczące lokowania produktów stosuje się jedynie do audycji wyprodukowanych po ich wejściu

w życie. Analogiczny przepis w stosunku do usług linearnych zawierała w art. 6 poprzednia ustawa zmieniająca ustawę o radiofonii i telewizji z dnia 25 marca 2011 r.

Zmiany w rozdziale 8 – Odpowiedzialność prawna

Art. 53c

Z ogólnych zasad prawa europejskiego (o czym wspomina także motyw 94 preambuły dyrektywy) wynika konieczność zapewnienia nie tylko formalnej zgodności prawa krajowego z *acquis*, ale także jego faktycznego przestrzegania. Ustanowione na mocy projektu zasady i ograniczenia nie mogą mieć charakteru czysto postulatywnego *lex imperfecta*. Stanowi o tym także art. 2 ust. 1 dyrektywy, nakazujący każdemu państwu zapewnić, aby usługi świadczone przez dostawców na jego terytorium pozostawały w zgodzie z przepisami prawa.

Projektowany przepis wyposaża wobec tego Przewodniczącą Krajowej Rady w uprawnienia do wydawania decyzji administracyjnych mających na celu zapewnienie stosowania przepisów ustawy przez dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

Proponowana procedura składa się z 2 etapów. W pierwszym Przewodniczący jedynie wzywa dostawcę audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, który zdaniem Przewodniczącego narusza jeden z obowiązków ustanowionych przepisami ustawy, do usunięcia tego naruszenia w wyznaczonym terminie. Jeżeli adresat zastosuje się do tego wezwania i usunie stwierdzone naruszenie, to procedura się kończy. Stanowi to odniesienie do obecnie funkcjonującego art. 10 ust. 3 ustawy.

Jeżeli dany dostawca nie usunie stwierdzonego naruszenia, to Przewodniczący Krajowej Rady będzie mógł nałożyć, w formie decyzji administracyjnej, na taki podmiot karę pieniężną w wysokości przewidzianej w ust. 2. Wymierzając karę Przewodniczący powinien wziąć pod uwagę czynniki wymienione w ust. 3 w celu prawidłowego dostosowania wysokości kary.

Art. 54d

Projektowana w art. 54d procedura dotyczy egzekucji obowiązku składania corocznych sprawozdań do Krajowej Rady i zasadniczo przypomina procedurę naruszeniową z art. 53c, także przewidując dwa etapy postępowania. W przypadku uchybienia obowiązkowi złożenia sprawozdania w terminie przewidzianym w art. 47j ust. 3

Przewodniczący Krajowej Rady, działając zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy, żąda jego przedstawienia w terminie 14 dni. Jeżeli sprawozdanie mimo to nie zostanie przedstawione, Przewodniczący może, czyli nie jest to obowiązek bezwzględny, nałożyć na osobę kierującą danym podmiotem karę pieniężną w wysokości do 1000 zł. Karę tę można powtarzać w przypadku dalszego uchylania się od złożenia sprawozdania, co ma na celu przymuszenie osób odpowiedzialnych do wypełnienia ustawowego obowiązku. Rozwiązanie to podobne jest do znanych z ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym i rejestrze zastawów.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że procedury te są w dużej mierze wzorowane na już istniejących rozwiązaniach ustawy, zawartych w rozdziale 8, oraz zawierają odwołania do uprawnień przewidzianych dla Przewodniczącego Krajowej Rady w art. 10, które stosuje się do wszystkich dostawców usług medialnych – zarówno nadawców jak i podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie. Do obu procedur mają zastosowanie także przepisy art. 55 i 56 ustawy, zgodnie z którymi kary uzyskane w toku ich stosowania podlegają wpłacie do budżetu państwa, a od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady odwołanie służy do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu gospodarczego. To ostatnie rozwiązanie zapewnia merytoryczną, a nie jedynie kasatoryjną kontrolę legalności i prawidłowości decyzji Przewodniczącego. Przyjęte rozwiązania wpisują się w dotychczasową strukturę ustawy, która jest już przez uczestników rynków znana i wykształciła ustaloną praktykę i orzecznictwo.

Wejście w życie nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji, odnoszącej się także do działalności Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, stworzy spójny akt prawny regulujący podstawowe aspekty funkcjonowania mediów elektronicznych. Opierać się on będzie na koncepcji technologicznie neutralnego „poziomego ładu regulacyjnego”, odnoszącego się do wszystkich elektronicznych usług medialnych, niezależnie od środka przenoszenia treści.

Przyjęcie ustawy zlikwiduje opóźnienie w pełnym dostosowywaniu polskich przepisów w zakresie radia i telewizji do realiów technicznych i rynkowych. Polska będzie zdolna w koniecznym zakresie objąć nowe usługi, które dotychczas pozostawały poza porządkiem prawnym, regulacją stopniowalną, dostosowaną do charakterystyki poszczególnych audiowizualnych usług medialnych. Regulacje te mają na celu zapewnienie minimalnych wspólnych standardów dla wszystkich przekazów noszących

cechy przekazu telewizyjnego. Zapewnią możliwość interwencji w sytuacjach, gdy dostawca danej usługi medialnej uporczywie udostępnia treści nawołujące do nienawiści, zawierające niedozwolone przekazy handlowe czy mogące szkodzić małoletnim bez ich odpowiedniego oznaczenia. Przyjęcie ustawy jest również konieczne w celu wypełnienia obowiązku implementacji dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych do polskiego porządku prawnego (zgodnie z Traktatem UE). Termin implementacji upłynął 19 grudnia 2009 r. Dnia 24 czerwca 2010 r. Komisja Europejska wydała uzasadnioną opinię na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w której poinformowała, że Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 3 ust. 1 ww. dyrektywy, polegającym na obowiązku implementacji przepisów do polskiego porządku prawnego w terminie do 19 grudnia 2009 r. Ponadto Komisja Europejska zwróciła się do Polski o podjęcie środków wymaganych do zastosowania się do opinii w terminie dwóch miesięcy od jej otrzymania, czyli do 24 sierpnia 2010 r.

Projekt jest zgodny z prawem UE.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt został zamieszczony na stronie Rządowego Centrum Legislacji w Biuletynie Informacji Publicznej zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). Zainteresowanie pracami nad projektem zgłosiło Radio PIN (2 lipca 2012 r.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które będzie oddziaływać projektowana ustawa

Projektowana ustawa będzie oddziaływać na:

- 1) podmioty świadczące lub planujące świadczyć z terytorium RP audiowizualne usługi medialne na żądanie

Zgodnie z informacjami zawartymi w opublikowanym w 2011 r. stanowisku Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji pt. „Audiowizualne usługi medialne na żądanie. Przewidywana praktyka regulacyjna KRRiT” w Polsce funkcjonowały co najmniej 44 serwisy wideo na żądanie (VoD), z czego 22 w Internecie. Rynek ten dynamicznie się rozwija i trudno dokładnie oszacować liczbę przedsiębiorców świadczących te usługi. Obecnie większość stanowią serwisy płatne, wśród których dominuje model oparty na opłacie za wypożyczenie pojedynczego pliku audiowizualnego. Główni oferenci tego typu usługi to: TP S.A., Platforma „n” (ITI Neovision, Grupa TVN), tvp.pl (TVP S.A.), Fulmido.pl (Grupa Interia), Multimedia Polska S.A., Netino.pl (Akson Net), HBO (Time Warner), Plejada.pl (Grupa TVN), Iplex.pl, multimopleks.pl (GTS Energis Sp. Z o. o.), Cyfra Plus (Grupa CANAL+), Interia.pl, WP TV (Wirtualna Polska), Onet.pl, Tivi.pl (Agora i ATM Grupa), Ipla.pl (Telewizja Polsat), MTV Polska (MTV), TV Fly (Abra MEDIA i Loco Group), Gazeta.pl/Kinoplex (Agora), UPC Polska Sp. z o.o., Śląska Grupa Telekomunikacyjna S.A. (usługa JAMBOX), Aster Sp. z o.o., VECTRA S.A. Krajowa Rada zwraca także uwagę na dużą liczbę (przynajmniej kilkadziesiąt) serwisów udostępniających materiały audiowizualne o charakterze pornograficznym, które potencjalnie zostaną objęte regulacjami ustawy, gdyż mając na uwadze domeny i język stron można podejrzewać, że ich usługi są świadczone przez podmioty polskie.

Wiodącymi serwisami na rynku audiowizualnych usług medialnych na żądanie były według badania Megapanel PBI/Gemius z listopada 2011 r. (źródło: www.idg.pl) kolejno: ipla, vod.onet.pl, tvnplayer.pl, iplex.pl, tvp.pl/vod i kinoplex.gazeta.pl.

W Polsce rozwija się także rynek usług IPTV (Internet Protocol Television). Usługa ta jest świadczona m.in. przez: Orange Polska S.A. (OrangeTV),

Multimedia Polska S.A., SGT S.A. (Jambox), Netia, Dialog czy Play 5 S.A.

Można stwierdzić, że usługi świadczone przez wymienione powyżej podmioty w postaci audycji dostępnych w Internecie dla użytkowników na ich życzenie zostaną objęte projektowanymi regulacjami.

- 2) organy administracji publicznej – Krajową Radę Radiofonii i Telewizji oraz ministra właściwego do spraw informatyzacji i na urząd zapewniający jego obsługę, którym zostaną przyznane nowe kompetencje i obowiązki,
- 3) użytkowników audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

2. Konsultacje społeczne

Podczas opracowania obecnego projektu w MAiC uwzględnione zostały publicznie dostępne stanowiska i opinie organizacji społecznych i branżowych.

Projekt nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie otrzymały w celu zaopiniowania następujące podmioty:

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, Naczelna Dyrekcja Archiwów Państwowych, Interdyscyplinarne Centrum Modelowania Matematycznego i Komputerowego (ICM) Uniwersytet Warszawski, Polskie Towarzystwo Informatyczne (PTI), Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji (PIIT), Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji (KIGEiT), Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan, Związek Pracodawców Branży Internetowej Interactive AdvertisingBureau Polska, Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich, Fundacja Panoptykon, FilMOTEKA Narodowa, Polski Instytut Sztuki Filmowej, Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych, Narodowy Instytut Audiowizualny, Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP, Rada Główna Szkolnictwa Wyższego, Narodowe Centrum Nauki, Fundacja na Rzecz Nauki Polskiej, Instytut Adama Mickiewicza, Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich, Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych, Polska Akademia Nauk, Rada Główna Instytutów Badawczych, Polska Akademia Umiejętności, Komitet Polityki Naukowej, Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Narodowe Centrum Nauki, Instytut Spraw Publicznych, Fundacja Rozwoju Systemu

Edukacji, Społeczne Towarzystwo Oświatowe, Towarzystwo Wiedzy Powszechnej – Zarząd Główny, Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, Stoart Związek Artystów Wykonawców, SAWP Stowarzyszenie Artystów Wykonawców Muzycznych i Słowno-Muzycznych, Fundacja Nowoczesna Polska, Fundacja Projekt: Polska, Stowarzyszenie EBIB, Koalicja Otwartej Edukacji, Związek Producentów Audio Video, Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, Business Centre Club, Polskie Radio S.A., Telewizja Polska S.A., TVN S.A., Telewizja Polsat Sp. z o.o., Polska Izba Komunikacji Elektronicznej, Polska Izba Radiodifuzji Cyfrowej, Stowarzyszenie Dystrybutorów Programów Telewizyjnych Sygnał, Izba Wydawców Prasy, Fundacja Kidprotect.pl, Fundacja Dzieci Niczyje.

Uwagi nadeszły w wyznaczonym terminie następujące podmioty: Narodowy Instytut Audiowizualny, Polskie Radio S.A., TVN S.A., Stowarzyszenie Filmowców Polskich, Związek Autorów i Producentów Audiowizualnych, Polska Izba Komunikacji Elektronicznej, Porozumienie Zielonogórskie – Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia, Rada Główna Instytutów Badawczych, Izba Wydawców Prasy, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska, Telekomunikacja Polska S.A., Fundacja Panoptykon, Stowarzyszenie Projekt: Polska, Centrum Cyfrowe Projekt: Polska oraz Związek Producentów Audio Video.

Niniejszy projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji uwzględnia wyniki konsultacji społecznych. Zawarte w projekcie regulacje zostały zmienione zgodnie z tymi uwagami zgłoszonymi w trakcie konsultacji społecznych, które zostały uznane za zasadne. Wiele uwag uznanych zostało za nieaktualne w świetle przyjęcia innych uwag dotyczących tego samego przedmiotu regulacji, w szczególności w wyniku prowadzonych uzgodnień międzyresortowych.

Nie uwzględniono uwag dotyczących materii wykraczającej poza zakres projektowanej regulacji oraz poza kompetencje MAiC, które dotyczyły rozmaitych aspektów funkcjonowania systemu medialnego, zgłoszonych m.in. przez Radę Główną Instytutów Badawczych, Radio PIN S.A., PIKE, Centrum Cyfrowe Projekt: Polska, PIIT. Wysuwany przez szereg podmiotów postulat przyznania dostawcom usług na żądanie prawa do zamieszczania krótkich sprawozdań z wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców (m.in. IWP, PKPP

Lewiatan) także został uznany za wykraczający poza zakres projektu oraz wymagający szerszych analiz i konsultacji. Postulowany obowiązek promowania audycji europejskich (SFP ZAPA, KIPA), został uwzględniony. Nie został przyjęty postulat promowania innych wartości (Rada Główna Instytutów Badawczych) oraz wprowadzenia systemu rejestracji usług (SFP ZAPA). Z drugiej strony uznano za niezasadne także postulaty dalszego obniżenia wymogów wprowadzanych na mocy ustawy przede wszystkim poprzez uznanie systemu oznaczania audycji za wystarczający środek do zapewnienia ochrony małoletnich (IAB Polska, PIIT, PKPP Lewiatan, TP SA), rezygnacji z odesłania do art. 17 czy też art. 17a ustawy (TP SA, PIIT, PKPP Lewiatan), czy też odejście od wiążących wymogów i pozostawienie pewnych obszarów do samoregulacji branżowej (PIIT). W ocenie projektodawcy dalsze obniżenie standardów i przejście na całkowitą samoregulację mogłoby zostać uznane za nieprawidłową, bo niewprowadzającą faktycznych regulacji, implementację dyrektywy. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że uwagi zgłaszane przez różne organizacje często stały w jawnej sprzeczności i postulowały zmiany projektu w przeciwnych kierunkach. Pozostano zatem przy koncepcji kompromisowej, zawierającej pewne obowiązki, lecz nie nadmiernie uciążliwe. Nie zostały uwzględnione także, jako sprzeczne z zasadą „minimum regulacji”, uwagi proponujące nałożenie na podmioty świadczące audiowizualne usługi medialne na żądanie dalej idących wymogów niż to przewiduje dyrektywa.

Wiele uwag dotyczyło projektowanej procedury nakładania kar za naruszenia ustawy, początkowo umieszczonej w art. 47f, obecnie w art. 53c ustawy nowelizowanej. W wyniku zarówno tych uwag, jak i uzgodnień międzyresortowych przepis ten uległ daleko idącej modyfikacji, czyniąc większość z nich nieaktualnymi.

Definicje zawarte w art. 4 także zebrały bardzo dużą ilość uwag, szczególnie dotyczyło to definicji dostawcy usług medialnych (pkt 4) i audiowizualnych usług medialnych na żądanie (pkt 6a). Uwzględnionych zostało wiele uwag natury technicznej i redakcyjnej, ale definicje te co do zasady zostały utrzymane w podobnym do zaproponowanego początkowo kształcie, który dobrze wpisuje się w siatkę pojęciową ustawy, chociaż przyznać należy, że w wyniku kolejnych modyfikacji stała się ona mało czytelna i nieprzystępna. Wiele uwag uznanych zostało za nietrafne, uzasadniane skutkami, które nie nastąpią lub oparte są na

nieprawidłowej lub niepełnej interpretacji przepisów (np. dotyczące objęcia ustawą podmiotów, które nie ponoszą odpowiedzialności redakcyjnej za dobór i zestawienie audycji czy też świadczących jedynie usługi audialne itp.).

W stosunku do proponowanego art. 47d zgłoszono szereg uwag, zmierzających do jego zawężenia lub nawet wykreślenia, pozostawiając jako podstawę prawną do samoregulacji podmiotów świadczących usługi na żądanie jedynie istniejący art. 3a (m.in. PIKE, IAB Polska, PIIT). Uwagi te zostały uwzględnione, chociaż przepis ten częściowo pozostał w projekcie w postaci ogólnej dyrektywy nakazującej dążenie do zwiększania dostępności audycji dla osób niepełnosprawnych (obecny art. 47g). Szereg podmiotów proponowało także skreślenie odesłania do art. 14a jako niepotrzebnego w świetle istniejącego obowiązku informacyjnego wynikającego z ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Mając na uwadze, że dyrektywa wprowadza ten obowiązek wprost, a nie jest pewne, czy wszystkie podmioty objęte ustawą zawsze będą objęte tym obowiązkiem na innej podstawie, podjęta została decyzja o pozostawieniu autonomicznej podstawy prawnej dla obowiązku informacyjnego obciążającego dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie, która ostatecznie wyrażona jest przez wprowadzany art. 47c. Należy przy tym zaznaczyć, że obowiązek ten ma węższy zakres, niż wynikający z ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, więc nie będzie oznaczał żadnych dodatkowych obciążeń dla podmiotów już nim objętych.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że zdecydowana większość podmiotów zgłaszających uwagi w toku konsultacji społecznych pozytywnie oceniała ogólny charakter i założenia projektowanej nowelizacji, a zgłaszane uwagi miały w dużej mierze charakter redakcyjny lub zmierzający do nadania projektowanym przepisom większej klarowności. Większość partnerów społecznych popierała przyjętą przy opracowaniu proponowanych zmian zasadę „minimum regulacji”, niekiedy wskazując jednak, że możliwe jest jeszcze bardziej radykalne ograniczenie zakresu stosowania ustawy do dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Można uznać, że stanowisko to jest w ogólnych zarysach przeciwstawne do stanowiska zaprezentowanego przez organy administracji państwowej w uzgodnieniach międzyresortowych. Uwzględnienie obu stanowisk nie było możliwe, lecz projektodawcy dążyli do zachowania w możliwie największym stopniu założeń wstępnego projektu.

Biorąc pod uwagę tak sprzeczne opinie dotyczące projektu należy stwierdzić, że wskazuje to na jego wyważony charakter, stanowiący kompromis między skutecznością regulacji i ochroną użytkowników a dążeniem do unikania obciążania krajowych usługodawców niepotrzebnymi obowiązkami administracyjnymi.

3. Wpływ projektowanej ustawy na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Krajowa Rada zostanie zobowiązana do prowadzenia badań rynku audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz do monitorowania zgodności świadczonych usług z ustawą. Przewodniczący KRRiT będzie zobowiązany podjąć i prowadzić postępowanie administracyjne w sytuacjach, gdy dowie się o działalności podmiotu, który w świetle projektowanych przepisów zostanie uznany za dostawcę audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, a który udostępnia audycje pozostające w sprzeczności z przepisami ustawy. W konsekwencji środki, którymi dysponuje Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, powinny zostać zwiększone. Mając na uwadze rozmiary rynku i przewidywane ilości postępowań związanych z naruszeniami ustawy, realizacja zadań nałożonych przez nowelizację będzie wymagała wzmocnienia Biura Krajowej Rady o dodatkowe siedem etatów kalkulacyjnych.

Koszt realizacji ustawy w proponowanym brzmieniu w pierwszych 10 latach jej obowiązywania wyniesie 5 804 000 zł.

Szczegółową kalkulację powyższych wydatków w przyjętym rozwiązaniu, w poszczególnych latach, w podziale na poszczególne odpowiednie rodzaje wydatków zawiera tabela stanowiąca załącznik do niniejszego uzasadnienia.

Szczegółowa specyfikacja zadań dla dodatkowych etatów:

Departament	l. etatów
Dep. Monitoringu	4
Dep. Regulacji	3

Postulowane zwiększenie zatrudnienia w Departamencie Monitoringu o 4 etaty spowodowane jest koniecznością stałego, planowanego i interwencyjnego monitorowania zarówno audycji, jak i audiowizualnych przekazów handlowych w usługach nielinearnych. Według wszelkich istniejących prognoz, a także

doświadczeń innych rynków europejskich, które od roku monitorują nieliniarne usługi audiowizualne w najbliższym czasie rynek usług nieliniarnych będzie wzrastać.

Obecny projekt zakłada mniejszy w stosunku do poprzedniego projektu nowelizacji zakres regulacji w odniesieniu do usług nieliniarnych, niemniej jednak nakładany jest na regulatora obowiązek nadzoru niezwykle istotnych społecznie kwestii, w tym w szczególności ochronę małoletnich, ochronę godności ludzkiej czy też ochronę każdego odbiorcy przed treściami dyskryminującymi. Tymczasem wykonywanie tych zadań w segmencie usług na żądanie dokonuje się przy użyciu zupełnie innych instrumentów, co oznacza, że nie będzie możliwe wykorzystanie ekonomii skali w stosunku do obecnego poziomu zatrudnienia.

Niezależnie od kontroli interwencyjnych i kontroli planowych, konieczne będzie zlecenie zewnętrznym podmiotom ekspertyz, analiz i opinii dotyczących nowych usług oraz ich wpływu na cały rynek audiowizualny. Badania te o charakterze problemowym są niezbędne dla regulatora, aby mógł on dokonać analizy nowego rynku.

Zważywszy, że zadanie to nie będzie mogło zostać w pełni skutecznie wykonane przez planowanych nowych pracowników zatrudnionych do celów monitorowania nowych usług, założono wykorzystanie zewnętrznego wykonawcy i zarezerwowano na ten cel kwotę ok. 20 tys. zł. Praca Departamentu Monitoringu powinna obejmować także dostęp do baz danych nt. rynku usług nieliniarnych (na wzór wykonywanego przez AGB /Nielsen Audience Measurement/ monitoringu nadawców telewizyjnych) wykonywany przez wyłoniony w wyniku przetargu instytut badawczy – planowany roczny koszt usługi ok. 70 tys. zł.

Zwiększenie zatrudnienia w Departamencie Regulacji o 3 etaty wynika z konieczności przygotowywania ewentualnych wezwań i decyzji o ukaraniu w związku z naruszeniami przepisów ustawy stwierdzonymi w wyniku kontroli oraz nadsyłanych do organu regulacyjnego skarg odbiorców i użytkowników. Niezbędne także jest stałe przeszukiwanie rynku pod kątem pojawienia się nowych podmiotów objętych regulacją oraz stwierdzenie, czy zidentyfikowani dostawcy nadal prowadzą podjętą działalność i czy wypełniają wszystkie obowiązki nałożone ustawą.

Przyjęty w obecnym projekcie model zapewnienia stosowania przepisów ustawy przez podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie pozwala uniknąć nałożenia dodatkowych kosztów administracyjnych, związanych z obowiązkami rejestracyjnymi, na przedsiębiorców, ale wymaga ustanowienia efektywnego systemu monitorowania i egzekucji, co uzasadnia opisane powyżej, wyższe wydatki budżetu państwa.

Ustawa nie wprowadza dodatkowych kosztów obciążających budżety jednostek samorządu terytorialnego.

W projekcie ustawy proponuje się, aby kary wymierzane dostawcom audiowizualnych usług medialnych na żądanie stanowiły dochód budżetu państwa. Nie przewiduje się jednak, aby stanowiły one znaczące kwoty. Brak jest jakichkolwiek danych mogących stanowić podstawę szacowania tych dochodów. Nie przekroczą one zapewne jednak kwoty 100 000 zł.

Rozwój mediów elektronicznych oraz intensyfikacja działalności gospodarczej w tym zakresie zostanie zapewniona dzięki konkurencyjnej pozycji podmiotów krajowych, które nie zostaną obciążone zbędnymi obowiązkami administracyjnymi. Może to w perspektywie stworzyć nowe, aczkolwiek trudne do oszacowania w chwili obecnej źródła wpływów z podatków.

4. Wpływ projektowanej ustawy na rynek pracy

Rozwój mediów elektronicznych oraz intensyfikacja działalności gospodarczej w tym zakresie będzie miała korzystny wpływ na rynek pracy. Z uwagi na niską pracochłonność audiowizualnych usług medialnych na żądanie wpływ ten pozostanie raczej niewielki, nie przekraczając zapewne docelowo tysiąca miejsc pracy bezpośrednio związanych ze świadczeniem tych usług. Należy jednak mieć na uwadze, że duża część tych miejsc pracy dotyczyła będzie osób wysoko wykształconych w zakresie TIK (programistów, webmasterów, grafików komputerowych itp.) i dzięki temu dobrze płatnych.

Dane dotyczące zatrudnienia w tym sektorze w Europie nie są dostępne. Szacuje się, że obecnie funkcjonuje ok. 700 tego typu usług, które generują przychody w wysokości przekraczającej 1,1 mld EUR w 2011 r.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że zwiększenie zatrudnienia w sektorze usług na żądanie może przekładać się w pewnej mierze na zmniejszenie zatrudnienia w usługach konkurencyjnych, takich jak wypożyczalnie płyt DVD.

5. Wpływ projektowanej ustawy na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Ustawa wpłynie pozytywnie na funkcjonowanie przedsiębiorstw i konkurencyjność gospodarki w zakresie mediów elektronicznych, wprowadzając regulacje prawne o minimalnym stopniu uciążliwości, podobnym jak w krajach unijnych, które wybrały zbliżony model implementacji dyrektywy. Tym samym polskim przedsiębiorcom zostanie zapewniona możliwość działania w ramach równie korzystnych lub korzystniejszych przepisów, niż obowiązujące przedsiębiorców z innych państw członkowskich.

Projekt ustawy nałoży na przedsiębiorców (dostawców usług medialnych) pewne nowe wymagania, które w początkowym okresie mogą generować zwiększone nakłady organizacyjno-finansowe. Chodzi o obowiązki związane z przekazywaniem widzom danych dotyczących identyfikacji programu i nadawcy, dostosowaniem dostarczanych audycji do przepisów ustawy, obowiązkiem podjęcia działań na rzecz zwiększenia dostępności usług dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku lub słuchu. Obowiązki te są jednak określone w odniesieniu do dostawców audiowizualnych usług na żądanie w sposób elastyczny, nienarzucający konkretnych sposobów ich realizacji lub wręcz przewidujący podjęcie działań dobrowolnych o charakterze samoregulacyjnym. Obowiązki związane z promowaniem audycji polskich i europejskich w usługach na żądanie, określone w art. 47f, także nie powinny stanowić znaczącego obciążenia dla dostawców, uwzględniając niewielką kwotę procentową, elastyczny obowiązek promowania oraz wyjątek przewidziany dla podmiotów, których profil działalności wyklucza umieszczanie w katalogu produkcji europejskiej.

W zakresie nakazanych w art. 47e zabezpieczeń technicznych chroniących małoletnich obowiązki te będą dotyczyły jedynie wąskiej grupy podmiotów udostępniających najbardziej drastyczne treści, które są zabronione w telewizji. Sposób implementacji zależy także w dużej mierze od samych zainteresowanych podmiotów, które mogą same określić warunki, którym mają odpowiadać takie

zabezpieczenia, wybierając sposób najmniej dla nich uciążliwy i kosztowny, poprzez przyjęcie i stosowanie kodeksów dobrych praktyk w tym zakresie. Jedynie na wypadek braku podjęcia zadowalających działań przez podmioty świadczące tego typu usługi przewidziano w projekcie ustawy fakultatywną delegację dla ministra właściwego do spraw informatyzacji do wydania rozporządzenia określającego minimalne wymagania dla systemów zabezpieczeń przed dostępem małoletnich.

Należy także zauważyć, że większość usług na żądanie świadczonych obecnie polega na udostępnieniu audycji poprzednio rozpowszechnianych na antenie telewizyjnej, które już dziś muszą spełniać wymogi ustawy. Z drugiej strony dokonana poprzednią nowelizacją liberalizacja przepisów dotyczących reklamy oraz dozwolenie stosowania w pewnych warunkach lokowania produktów powinno zrekompensować poniesione przez te przedsiębiorstwa koszty. Należy ponadto zaznaczyć, że wskazane powyżej wymagania nakładane na przedsiębiorców w projektowanej ustawie ściśle związane są z implementacją dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych i nie nakładają żadnych dodatkowych obowiązków na dostawców usług medialnych, poza tymi, które wymagane są w celu efektywnego wdrożenia dyrektywy.

Wartość rynku audiowizualnych usług medialnych na żądanie w Polsce szacowana jest obecnie na ok. 30 mln zł w 2011 r. (dane za: Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych,

http://www.audiowizualni.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=5433&Itemid=314, dostęp: 05.07.2012). Rynek ten, po stagnacji wywołanej kryzysem w 2009 r., ponownie dynamicznie rośnie. Należy przy tym zaznaczyć, że z powodu niedostatków legalnej oferty duże sumy kierowane są do nielegalnie działających podmiotów, które udostępniają materiały na żądanie bez posiadania stosownych licencji.

6. Wpływ projektowanej ustawy na sytuację i rozwój regionalny

Ustawa nie wpłynie bezpośrednio na sytuację i rozwój regionalny.

**Przewidywany limit wydatków z budżetu państwa na okres wykonania ustawy implementującej
dyrektywę o audiowizualnych usługach medialnych w latach
2013 - 2022 przy uwzględnieniu wzrostu zatrudnienia w Biurze KRRiT o 7 etatów**

w tys. zł

Lp.	Wyszczególnienie	wynagrodzenia osobowe ^{1/}	dodatkowe wynagrodzenie roczne ^{2/}	pochodne od wynagrodzeń ^{3/}	Razem
1.	2.	3.	4.	5.	6.
1.	2013 rok	454	0	85	539
2.	2014 rok	454	38	93	585
3.	2015 rok	454	38	93	585
4.	2016 rok	454	38	93	585
5.	2017 rok	454	38	93	585
6.	2018 rok	454	38	93	585
7.	2019 rok	454	38	93	585
8.	2020 rok	454	38	93	585
9.	2021 rok	454	38	93	585
10.	2022 rok	454	38	93	585
11.	RAZEM	4 540	342	922	5 804

^{1/} wg następującego wyliczenia: 7 etatów x 5 400 zł/ etat x 12 m-cy = 453 600 zł;
przyjęto: 454 tys. zł

^{2/} tj. wynagrodzenia osobowe (kol. 3) x 8,5%

^{3/} tj. składki na ubezpieczenia społeczne wg wyliczenia: wynagrodzenia (kol. 3 + kol 4) x 16,35% plus
składki na Fundusz Pracy wg wyliczenia: wynagrodzenia (kol. 3 + kol 4) x 2,45%